

Neděle 3. postní

Oculi

J3, 11-16

7.3.2021

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina,
kterýž učinil nebe i zemi,
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství
a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Kdo vystoupil do nebe i sestoupil?
Kdo si nabral vítr do hrstí?
Kdo svázal vody do pláště?
Kdo vytyčil všechny dálavy země?
Jaké je jeho jméno a jaké je jméno jeho syna?

Píseň: 625

Čtení: Fp2, 6-11

Píseň: 103

Kázání: J3, 11-16

Celá rozmluva Ježíše s Nikodémem je dlouhá a náročná. V minulém kázání jsem ji nedokončila. Kdybych rozmluvu chtěla nacpat do jednoho kázání, bylo by příliš dlouhé.

Nuže, pojďme spolu pokračovat v rozhovoru Ježíše s Nikodémem, farizeem a členem velerady. *Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe, a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských?*

My a vy. Kdo tyto skupiny zastupuje? My jsou ti, kteří se stali očitými svědky Ježíšova pozemského působení. Tyto věci jsou rozpoznatelné našimi smysly. Tak jako vnímáme vítr, jak vnímáme vůni, jak vnímáme žízeň, jak vnímáme hlad, to vše poznáváme a můžeme o tom mluvit a svědčit. Důsledky těchto vjemů můžeme vidět i sledovat.

Můžeme svědčit, že naše žízeň po životě byla utištěna. Můžeme svědčit, že hlad po spravedlnosti byl nasycen. Můžeme také svědčit, kým byly naše žízně a hlady po věcech pozemských i nebeských nasyceny.

A tyto věci se pro nás staly věcmi pozemskými, které se dotýkají věcí nebeských. Tak to jsme snad ,my'. A ti ,vy'? To jsou ti, kteří o tom všem slyšeli, i viděli, co to s námi dělá, ale nějak neuvěřili.

Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sstoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi. Možná, že většinou známe pověsti i pohádky, jak někdo po žebříku nakoukne do nebe. Obrácený postup, jak je zde Ježíšem předkládán, zní trochu divně.

Proč by někdo sestupoval z nebe? Možná z nebe za trest může být svržen ďábel, který pokouší Boha. Kdo je ten Syn člověka, který byl nikoli svržen, ale sestoupil? To Bůh v podobě člověka sestoupil. Nebeské věci nejsou nic jiného než celý Ježíšův příběh, který o Bohu sestupujícím k člověku vypráví. Bůh nevolá z nebeských výšin: Člověče chci s tebou mluvit a něco důležitého pro tebe mám. Bůh sestupuje v životním příběhu Ježíše Krista, aby byl s člověkem.

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Svědek Jan si vybírá příběh z Nu21, na kterém ilustruje Ježíšův život.

My, kteří známe Ježíšův příběh a víme, jak to dopadlo, tak je nám to jasné. Ale pojďme se na to podívat, jako bychom vůbec o tom muži z Nazareta nevěděli nic. Vyvýšení jako něco, co převyšuje. Vyvýšení jako něco, co je odevšad vidět. Vyvýšení jako něco, co dodá vyvýšenému slávu a čest. Vyvýšení jako něco za mimořádný, výjimečný, nezopakovatelný čin. Vyvýšení ve smyslu něčeho nedosažitelného každému smrtelníkovi.

No, a kdy tedy ten Syn člověka byl vyvýšen? Kdy to nastalo? Když léčil, když učil nebo se to stalo na kříži? Bylo to na kříži, když rabi z Nazareta umíral jako zločinec? Všechno možné bychom pokládali za vyvýšení člověka, jen tento způsob nikoli. Tak tohle jsou ty nebeské věci, které nám Ježíš říká. Pochopíme, že vyvýšení není o světských zásluhách a slávě, ale o potu, krvi, poslušnosti, utrpení, opuštěnosti Syna člověka.

Kdybychom zde skončili, asi bychom propadli zoufalství a náš život by byl naplněný slepou poslušností, utrpením a zoufalstvím.

Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. Tak to je ještě větší absurdita než vyvýšení na kříži. Jak to pojmout rozumem, aby se nám hlava nerozskočila? Z hrůzy ze zření na kříž a z lásky, která je schopna obětovat svého syna, nás vyvede zmínka na konci obou vět těchto veršů. Vyvýšený získá život věčný, zrovna tak jako syn obětovaného. Život věčný; co si pod tím představit? Myslím, že představa o tom, že by člověk žil věčně a viděl všechno dobré i zlé, co svět přináší, není povzbudivá představa.

Tak, co je tedy život věčný? Trvá opravdu věčně? Svědek Jan nám předkládá život věčný jako existenci, kterou člověk nemá a nemůže mít sám od sebe. Dostává tento život jako dar. Nejde ani tak o délku trvání, jako o existencionální bytí s Bohem. Život věčný není ani o nesmrtelnosti, o životě po životě, ale o vztahu s Bohem. Tento vztah přetrvá i tehdy, když na kříži je vyvýšen Syn Boží. Svědectví Janovo není o tom, jak proniknout sami svým přičiněním do sfér nebeských, tedy do sfér, kde neplatí naše chtění a rozhodování. Svědek Jan nás ujišťuje, že již za tohoto života můžeme – ano, je nám dána možnost – vstoupit do života věčného, do nebe, díky vyvýšení Ježíše Krista. Tuto skutečnost není nikterak možno pochopit, jediné přijmout jako dar, který se neděje z nutnosti, ale z lásky toho, který nemůže ponechat své stvoření bez daru života.

Píseň: 111

Poslání:

Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstat Boží láska?

Požehnání:

Bože, smiluj se nad námi a požehnej nám.
Zasvěť obličej svůj nad námi, tak aby poznali na zemi cestu tvou,
mezi všemi národy spasení tvé.
Požehnání svého uděliž nám Bůh, Bůh náš.
Požehnej nás Bůh, a bojtež se jeho všechny končiny země.

Píseň: 339